

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. M. Ř.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2022, č. j. 33 A 10/2021-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2021, č. j. JMK 36184/2021, sp. zn. S-JMK 15735/2021/OD/Šv.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 11. 2020, č. j. MUZN 203446/2020 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání (i) přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 22 odst. 4 a § 4 písm. c) téhož zákona, dále ze spáchání (ii) přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod. 5 zákona o silničním provozu ve spojení s § 4 písm. b) téhož zákona a (iii) přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod. 2 zákona o silničním provozu ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Jednání stěžovatele spočívalo v tom, že dne 29. 1. 2020 v 14:22 hod. na ulici Dobšická ve Znojmě při řízení osobního motorového vozidla při vyjíždění z pozemní komunikace od OC Shopping Znojmo nerespektoval dopravní značku P6 – „Stůj, dej přednost v jízdě“, když nezastavil vozidlo na takovém místě, aby měl do křižovatky rozhled a bez zastavení pokračoval v jízdě po ulici Dobšická ve směru k ulici Průmyslová, kde následně nezastavil na signál k zastavení davaný policistou z vozidla jedoucího za ním

rozsvíceným nápisem STOP zvýrazněným modročerveným světelným a zvukovým znamením. Dále vyplynulo, že vozidlo, které žalobce řídil, mělo nečitelnou zadní tabulku registrační značky. Za spáchání uvedených přestupků byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 8500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku; současně mu byla uložena povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení v paušální výši 1000 Kč.

[3] Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou u krajského soudu. V první řadě nesouhlasil se žalovaným v tom, že se z ústního jednání konaného dne 29. 7. 2020 řádně neomluvil, když svou zdravotní indispozici pouze těsně před jednáním oznámil správnímu orgánu I. stupně bez toho, aby ji následně doložil. Ohledně nerespektování dopravní značky „Stůj, dej přednost v jízdě“ stěžovatel uvedl, že v místě údajného spáchání přestupku je prostor pro zastavení vozidla, aby měl řidič náležitý rozhled, značný (podle stěžovatele se má jednat o přehlednou křižovatku). K nezastavení vozidla na pokyn „stůj“ stěžovatel tvrdil, že v okamžiku, kdy viděl signalizační zařízení, byl na něm nápis „POLICIE“ a nemohl tedy ze situace pochopit, že se jedná o jemu určenou výzvu k zastavení vozidla. K poslednímu přestupku stěžovatele – jízda s nečitelnou registrační značkou – tento uvedl, že tvrzení správních orgánů jsou nejednoznačná a použití videozáznamu jako stěžejního důkazu prokazujícího přestupek je pochybné z důvodu, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nezjistili typ záznamového zařízení, světelné podmínky v okamžiku jeho pořízení a srovnání videozáznamu s reálnými podmínkami. Výpovědi policistů se podle stěžovatele odlišovaly, což žalovaný bagatelizuje. Stěžovatel má za to, že registrační značku bylo možné přečíst bez jakéhokoli dotyku nebo manipulace s ní a s ohledem na skutečnost, že zákon nestanoví, z jaké vzdálenosti má být značka čitelná, nelze mít z těchto důvodů znaky skutkové podstaty za naplněné. Závěrem napadal stěžovatel v žalobě neurčitost výroku rozhodnutí o přestupku. Konkrétně namítal rozpor v popisu posledního přestupku, kdy podle stěžovatele není jasné, zda měla být registrační značka nečitelná nebo těžko čitelná.

[4] Krajský soud žalobu stěžovatele zamítl. V odůvodnění se nejprve obsáhle vyjádřil k obstrukční taktice stěžovatele, kdy se tento opakovaně nedostavil k ústnímu jednání, přičemž se z účasti řádně neomluvil. Stěžovatel byl předvolán k ústním jednáním konaným ve dnech 29. 7. 2020 a 30. 9. 2020. V případě jednání dne 29. 7. 2020 stěžovatel krátce před jeho začátkem informoval správní orgán o své zdravotní indispozici. Tuto však následně nedoložil žádnou lékařskou zprávou, a to ani dodatečně. Krajský soud připomněl, že za náležitou omluvu ve smyslu zákona lze považovat pouze tu, která je správnímu orgánu řádně a včas doručena (být dodatečně), z důvodu zabránění účelového zneužívání institutu omluvy ze strany obviněných z přestupků (obzvláště v případě, kdy v rámci ústního jednání dochází k výsledku svědků a je tedy potřeba zajistit přítomnost dalších osob). Stran jednání dne 30. 9. 2020 pak podle krajského soudu stěžovatel nepředložil omluvu žádnou, jelikož oznámení zaslané správnímu orgánu krátce před zahájením ústního jednání, ve kterém je uvedeno toliko, že stěžovatel se v rozporu s řádným předvoláním (které měl mít podle poučení správního orgánu u sebe na ústním jednání, a pokud by se řídil poučením správního orgánu I. stupně, mohl svůj omyl zjistit a napravit) k ústnímu jednání dostavil o den dříve (tj. 29. 9. 2020), za omluvu považovat nelze. Stěžovatel se v řečeném přípisu zároveň dotázal správního orgánu, proč se ústní jednání nekonalo dne 29. 9. 2020.

[5] K samotným přestupkům stěžovatele krajský soud uvedl, že v případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu – nezastavení vozidla na značku

pokračování

„Stůj, dej přednost v jízdě“ – je ze svědeckých výpovědí i kamerového záznamu evidentní, že pokud by stěžovatel zastavil před hranicí křižovatky (tj. mimo zorný úhel kamery i policistů), jednalo by se stále o porušení citovaného ustanovení, jelikož v takové situaci nemohl mít náležitý rozhled do křižovatky, přičemž by takové jednání bylo v rozporu s účelem právní úpravy i legitimním očekáváním ostatních účastníků silničního provozu. Co se týká přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o silničním provozu, tj. neuposlechnutí pokynu policisty, krajský soud nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, jelikož podle něj neměla oporu v dokazování. Stěžovatel připustil, že o policejním autě věděl, nicméně ve zpětném zrcátku zaregistroval toliko nápis „POLICIE“ a nikoliv „STOP“. S ohledem na krátkost intervalu, v jakém se tyto nápisy na policejním aute střídají, by stěžovatel nápis „STOP“ nemohl nevidět, pokud by se náležitě věnoval silničnímu provozu. Tento byl navíc doplněn i o pohyb ruky jednoho ze zasahujících policistů v okamžiku, kdy byl policejní vůz již na úrovni vozu stěžovatele, na což tento rovněž nereagoval. Podle krajského soudu je tak i tato argumentace účelová. Ohledně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o silničním provozu – znečištění tabulky registrační značky – pak krajský soud konstatoval, že není pro účely zjištění skutkového stavu podstatné, jakým typem kamery byl videozáznam pořízen. Připustil zde, že by pořízení fotografie na místě z bezprostřední blízkosti posílilo důkazní standard, nicméně videozáznam v kombinaci se svědeckou výpovědí zasahujících policistů považuje za dostatečně průkazné. Přestože zákon výslovně nestanoví vzdálenost, ze které má být registrační značka čitelná, mělo by se podle krajského soudu *„jednat o vzdálenost, na kterou může být vozidlo za normálních povětrnostních podmínek na dohledovou vzdálenost identifikováno, ať už prostřednictvím automatizovaných technických systémů, nebo přímo policisty či jinými účastníky silničního provozu.“* V projednávané věci pak nejde o hraniční případ, když zadní tabulku registrační značky nebylo lze přečíst ani ze vzdálenosti několika metrů.

[6] K tvrzené neurčitosti výroku krajský soud uvedl, v případě nečitelnosti registrační značky si lze představit preciznější vymezení skutku (zejména s odkazem na znečištění jako příčinu nečitelnosti). Podle krajského soudu se však nejednalo o vadu mající za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci, jelikož byla spolehlivě zachována totožnost skutku a podrobnější vymezení je obsaženo v odůvodnění rozhodnutí o přestupku, které nelze od výroku zcela oddělovat. Lze tak podle krajského soudu dovodit formální naplnění skutkové podstaty dotčeného přestupku ve vazbě na povinnost řidiče, která měla být ze strany stěžovatele porušena.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jelikož se podle jeho názoru krajský soud zcela nedostatečně vypořádal s předloženými argumenty. Uvedl, že stran jeho neúčasti na ústním jednání dne 29. 7. 2020 nelze akceptovat požadavek na doložení lékařské zprávy, jelikož k lékaři je možné dostavit se až po odeznění akutních potíží a lékař by tak pouze potvrdil skutečnosti, které by se dozvěděl od (již zdravého) stěžovatele, čímž by došlo pouze ke zdržení lékaře bez faktického potvrzení proběhnuvší nemoci. Požadavek na doložení zdravotního stavu je tak v daném případě neoprávněný, obzvláště vzhledem k tomu, že v té době rovněž probíhala pandemie nemoci Covid – 19 a veškerý mezilidský kontakt měl být dle doporučení autorit omezen na nezbytné minimum. Ohledně omylu v datu v případě jednání dne 30. 9. 2020 stěžovatel nesouhlasí s označením postupu za obstrukční. Namítá, že správní orgán I. stupně do dne podání kasační stížnosti nijak nereagoval na žádost o vysvětlení, proč se jednání nekonalo dne

29. 9. 2020, přestože do dne vydání rozhodnutí o přestupku měl dost času svůj omyl napravit a umožnit mu seznámení se spisem.

[8] Z trojice spáchaných přestupků napadá stěžovatel v kasační stížnosti pouze nečitelnou registrační značku vozidla. Namítá zde, že krajský soud jako hlavní důkaz hodnotil videozáznam, s čímž nesouhlasí, jelikož podle stěžovatele je podstatné, co vidí policejní orgán přímo svým zrakem v nepozměněné a nezprostředkované podobě a zákon o pořizování videozáznamu nijak nehovoří. Podle stěžovatele může videozáznam sloužit maximálně jako podpůrný důkaz k tvrzení policistů, jelikož pouze v omezené míře dokumentuje totéž, co vidí policejní orgán, je však omezen kvalitou snímáče a množstvím vnějších okolností. Vzhledem k tomu, že ve výpovědích jednotlivých policistů spatřuje stěžovatel rozpor, kdy jeden označil registrační značku za nečitelnou a druhý za špatně čitelnou, měl se správní orgán I. stupně tímto rozporem zabývat, a nikoliv jako důkaz použít videozáznam, který je nutně postižen kvalitou záznamu. Podle stěžovatele zákon pro spáchání uvedeného přestupku vyžaduje, aby registrační značka byla zcela nečitelná, nepostačuje zhoršená čitelnost. S ohledem na naznačený rozpor ve výpovědích policistů a nepoužitelnost videozáznamu jako hlavního důkazu nelze podle stěžovatele mít tento přestupek za prokázaný.

[9] S tím podle stěžovatele souvisí i krajským soudem akceptovaná částečná neurčitost výroku. Stěžovatel připouští, že v jistých omezených případech lze určitou míru neurčitosti rozhodnutí správních orgánů připustit, pokud je však výrokem správního rozhodnutí vysloven zákaz činnosti, nelze tolerovat ani minimální míru neurčitosti, jelikož důsledky takového rozhodnutí podstatným způsobem zasahují do života stěžovatele. Je proto třeba vyžadovat absolutní preciznost při formulaci výroku i rozhodnutí jako takového, zejména kvůli přezkoumatelnosti rozhodnutí.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko odkázal na své vyjádření k žalobě a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je osobou, která má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo

pokračování

v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] V nyní souzené věci Nejvyšší správní soud neshledal naplnění některého z výše uvedených typových případů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není přijatelná.

[14] Co se týká předvolání k ústnímu jednání, je upraveno § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.

[15] Stěžovatel netvrdí, že by nebyl předvolán řádně, ale polemizuje s tím, že správní orgán I. stupně nepřijal jeho omluvu z účasti na ústních jednáních. Otázkou řádnosti omluvy z ústního jednání se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, přičemž k tomu, aby omluva mohla být pokládána za náležitou, je třeba splnit následující podmínky: 1) obviněný se musí omluvit neodkladně; 2) v omluvě musí být uveden důvod, který znemožňuje obviněnému účast; 3) důvod omluvy musí být doložen, což znamená, že obviněný musí své tvrzení v rámci objektivních možností dokázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 5 As 219/2017-28.). Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že omluva musí být správnímu orgánu doručena bezodkladně po vzniku překážky účasti na jednání (viz rozsudky ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015-20, ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014-25, a ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012-25), byť v případech náhlého onemocnění je akceptována i pozdější omluva, a tedy i zpětné doložení zdravotního stavu např. pomocí lékařské zprávy.

[16] V projednávané věci byl stěžovatel na obě ústní jednání řádně předvolán, přičemž v obou případech doručil správnímu orgánu I. stupně omluvu těsně před začátkem jednání. V případě jednání dne 29. 7. 2020 šlo o omluvu z důvodů akutních zdravotních potíží, u které lze připustit pro její řádnost i zpětné doložení (viz výše uvedená judikatura), což však stěžovatel neučinil. Konstrukci stěžovatele stran „zbytečnosti“ návštěvy lékaře až po odeznění potíží nelze akceptovat. Připustnost zpětného doložení omluvy z ústního jednání ze zdravotních důvodů je částečným prolomením pravidla omluvit se z jednání ještě před jeho začátkem a v případě řádně doložené omluvy je pak nutné ústní jednání opakovat v náhradním termínu. Je proto třeba mít postaveno najisto, že důvody pro omluvu z ústního jednání byly závažné a pravdivé, k čemuž slouží právě uvedená lékařská správa (popřípadě jiná forma potvrzení zdravotního stavu od ošetřujícího lékaře). Pokud stěžovatel poukazuje na pandemii Covidu-19 a s ní spojené restriktce týkající se mezilidského kontaktu, je třeba zároveň doplnit, že v dané době byly naprosto běžné i lékařské konzultace po telefonu. V případě zdravotních obtíží, které stěžovateli zabránily zúčastnit se prvního ústního jednání, tak mohl tento kontaktovat svého ošetřujícího lékaře telefonicky, a to jak z důvodů vlastního léčení, tak právě i doložení jeho nezpůsobilosti k účasti na ústním jednání dne 29. 7. 2020. Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na skutečnost, že telefonický způsob vyřízení je naprosto běžný v případě elektronického hlášení dočasné pracovní neschopnosti (tzv. e-neschopenky), kdy není možné nebo potřebné se k lékaři osobně dostavit. Stěžovateli tak nic nebránilo kontaktovat lékaře telefonicky, kdy si lze představit, že pro účely omluvy z ústního jednání by bylo možné správní orgán I. stupně odkázat právě na ošetřujícího lékaře

a tento by si tak mohl ověřit tvrzení stěžovatele přímo u něj. Omluvu z tohoto jednání proto nelze považovat za řádnou, jelikož ji stěžovatel nijak nedoložil.

[17] V případě neúčasti stěžovatele na jednání dne 30. 9. 2020 pak jeho jednání rovněž nelze považovat za řádnou omluvu. Přestože je možné rozumět omylu v datu konání ústního jednání, v souladu se zásadou *vigilantibus iura*, je takový omyl nutné přikládat k tíži stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 101/2012-60 a ze dne 29. 5. 2013 č. j. 8 As 59/2012-29). V souzené věci je pak nutnost zohledňovat zásadu bdělosti ještě podpořena tím, že stěžovatel měl za to, že se ústní jednání mělo odehrávat o den dříve, než se ve skutečnosti konalo (a bylo uvedeno v předvolání). Ani pokud by situace byla opačná (tj. stěžovatelem předpokládaný termín ústního jednání by byl až po jeho skutečném datu konání), nemohlo by se v souladu s uvedenou zásadou jednat o řádnou omluvu z jednání. V tomto případě je navíc tvrzení stěžovatele oslabeno o skutečnost, že pokud by postupoval v souladu s poučením správního orgánu I. stupně (tedy by měl předvolání fyzicky u sebe během jeho pokusu o účast na ústním jednání o den dříve), případně by si předvolání znovu přečetl po návratu domů, mohl svůj omyl bez problému zjistit a zúčastnit se jednání v době jeho skutečného konání. Lze tak uzavřít, že stěžovatel se obou ústních jednání nezúčastnil bez řádné omluvy a ke zkrácení jeho práv nedošlo.

[18] K námitce stěžovatele, že měl správní orgán I. stupně reagovat na jeho dotaz, proč se ústní jednání nekonalo dne 29. 9. 2020, Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že podle jeho stálé judikatury není správní orgán povinen vyrozumět obviněného (zde stěžovatele, pozn. NSS) o tom, že jeho omluvu shledal nedůvodnou (srov. rozsudky ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014-26 a ze dne 28. 11. 2018 č. j. 5 As 219/2017-29). Tyto závěry lze nepochybně vztáhnout i na šetřenou situaci, kdy nemělo smysl vyrozumět stěžovatele o tom, proč se ústní jednání nekonalo v den, kdy se konat nemělo.

[19] Nejvyšší správní soud se rovněž nemůže ztotožnit s názorem stěžovatele, že videozáznam nelze použít jako hlavní důkaz. Dle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.

[20] Podle § 52 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Podle § 77 s. ř. s. pak v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Vzhledem k tomu, že soudní řád správní neobsahuje podrobnou úpravu dokazování ve smyslu rozlišení druhů důkazů, uplatní se v souladu s § 64 s. ř. s. úprava obsažená v zákoně č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „o. s. ř.“).

[21] Podle § 125 o. s. ř. za důkaz mohou sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci, zejména výslech svědků, znalecký posudek, zprávy a vyjádření orgánů, fyzických a právnických osob, notářské nebo exekutorské zápisy a jiné listiny, ohledání a výslech

pokračování

účastníků. Pokud není způsob provedení důkazu předepsán, určí jej soud. Podle § 132 o. s. ř. důkazy hodnotí soud podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

[22] Z uvedených ustanovení je zjevné, že zákon nepřikládá některému z důkazních prostředků větší váhu. Správní orgány a soudy tak v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů nemají stanoveny jasná pravidla pro hodnocení důkazů podle druhu důkazního prostředku a výčet důkazních prostředků je toliko demonstrativní. Argumentaci stěžovatele, že zákon o videozáznamu nehovoří, a proto jej nelze použít jako hlavní důkaz, tak nelze přisvědčit. Videozáznam je standardně používaný důkazní prostředek (jedná se o specifický případ ohledání, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11 2008, č. j. 2 As 59/2008-80); v tomto případě je navíc potvrzen svědectvím zasahujících policistů.

[23] Co se týká namítaného rozporu mezi výpověďmi policistů, kdy jeden označil registrační značku za nečitelnou a druhý za velmi špatně čitelnou, je třeba v první řadě zohlednit skutečnost, že výroková část rozhodnutí o přestupku je v tomto směru zcela jednoznačná, když hovoří o nečitelnosti registrační značky, což koresponduje i s úředním zápisem ze dne 29. 1. 2020 sepsaným na místě při šetření spáchaných přestupků zasahujícími policisty. Stěžovatelem tvrzený rozpor lze dovodit pouze z výpovědí zasahujících policistů shrnutých v odůvodnění rozhodnutí o přestupku, nicméně Nejvyšší správní soud tyto nepovažuje za fakticky rozporné. Vzhledem k ne zcela jednoznačné hranici mezi výrazně ztíženou čitelností a úplnou nečitelností registrační značky lze pochopit, že subjektivní vnímání jednotlivých policistů (obzvláště za situace, kdy primárně řešili stěžovatelovo neuposlechnutí jejich pokynů) vedlo k mírně odlišnému popisu konkrétního stavu registrační značky. Správní orgán I. stupně nicméně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů z předloženého videozáznamu v kombinaci s uvedenými výpověďmi sám posoudil registrační značku jako nečitelnou, což konkrétně formuloval ve výroku rozhodnutí o přestupku. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že si lze představit preciznější popis znečištění registrační značky jako příčiny její nečitelnosti, nicméně formulace o její nečitelnosti je zcela jasná a nemůže vzbuzovat žádné pochyby o skutkovém stavu.

[24] Pro úplnost poukazuje Nejvyšší správní soud, na skutečnost, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o silničním provozu postačuje i jen podstatné ztížení její čitelnosti. Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, pokud tvrdí, že skutková podstata je naplněna pouze v případě úplné nečitelnosti. Odkazované ustanovení říká, že fyzická osoba se dopustí přestupku, když řídí vozidlo jehož „*tabulka registrační značky je zakryta, nečitelná nebo upravena anebo umístěna tak, že je znemožněna nebo podstatně ztížena její čitelnost*“. Není rovněž pravdou, že by právní řád nedefinoval vzdálenost, ze které má být registrační značka čitelná, jelikož podle § 32 odst. 2 vyhlášky č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel „*[t]abulka s registrační značkou, s výjimkou registrační značky pro mopedy, má být v čistém stavu za nesnížené viditelnosti čitelná na vzdálenost nejméně 40 metrů.*“ Z videozáznamu i výpovědí policistů je zjevné, že zadní registrační značka vozidla stěžovatele byla v okamžiku spáchání přestupku značně znečištěna a byla prakticky nečitelná i z bezprostřední blízkosti. Argumentaci stěžovatele proto nelze přisvědčit ani v tomto případě.

[25] Otázkou neurčitosti výroku se Nejvyšší správní soud zabýval ve svých rozhodnutích opakovaně. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (sice ve vztahu k jiným správním deliktům, avšak tyto závěry jistě platí také v přestupkových věcech) v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, konstatoval, že u „*rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. [...] Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě*“. Hlavními důvody, pro něž judikatura vyžaduje, aby skutek byl ve výroku správního rozhodnutí ve věci správního trestání vymezen pokud možno co nejpřesněji, je tedy vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*), a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2018, č. j. 1 As 189/2018-22), jakož i zachování práva na obhajobu (viz rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 As 132/2016-34).

[26] Všechny tyto podmínky rozhodnutí o přestupku splňuje, kdy je z výroku tohoto rozhodnutí jednoznačně seznatelné, že stěžovatel byl postižen ve věci přestupku ad (iii) za jízdu vozidlem s nečitelnou tabulkou registrační značky dne 29. 1. 2020 ve 14:22 hod na ulici Dobšická ve Znojmě (viz blíže bod [2] odůvodnění tohoto usnesení) a nelze tak hovořit o neurčitosti výroku; z popisu skutku je zřejmé, jakým jednáním stěžovatel přestupek spáchal, aniž hrozila jeho záměna anebo bylo ohroženo počítání prekluze či právo na obhajobu stěžovatele – ten velmi dobře věděl, co je mu kladeno za vinu, a mohl se tak bezpochyby dostatečně bránit).

[27] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele – nejedná se o otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou, byla řešena rozdílně, případně vyžadovala učinit judikатурní odklon, a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se s ohledem na skutečnost, že odmítnutí pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, Nejvyšší správní soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. září 2023

pokračování

5 As 298/2022 - 26

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu